

כ אשר התפיצה פרשת האשמות של ח"כ אסף יגורי והד"ר לסיפרות דן אלמגור, נגד מי שהיה ראש אמ"ן, האלוף שלמה גזית, (העולם הזה 2158) נראה היה, על פני השטח לפחות, כי היתה זו יוזמה של שניים, איש סיפרות וחבר-כנסת, שתפסו אלוף בקלקלתו — האחד מילא את חובתו האזרחית והשני השתמש בזכויותיו כחבר-כנסת ופול אל עבר הפירסום.

גזית הכחיש בזמנו את האשמות אל-מגורי-יגורי. (העולם הזה 2159). לדבריו, לא היה מדובר כלל בטלוויזיה צבעונית אלא בטלוויזיה שחור-לבן. גזית אף טען, כי עוד לפני שפנה אלמגור ליושבי-ראש הכנסת ובטרם שהגיש יגורי את השאלתה שלו לשר-הביטחון, הוא שילם את המכס עבור הטלוויזיה.

חיל-אוויר, קציני חיל-קשר וקציני שיר-יון.

כעבור כמה ימים, לאחר שכבר חזרתי הביתה, נערכו עוד חקירות. שלוש פעי מים באו אלי הביתה נציגים בכירים ביד תר של שירות-הביטחון הכללי, תמיד ב-הרכב של יותר מאחד. הם חקרו אותי, כשעל השולחן היה מונח רשמקול שהיה מופעל כל הזמן. התחקירים האלה נמשכו שעות ארוכות, ברמה מסכ"לית, והשתתפו בהם גם קצינים ממיפקדת קצין קשר ואלקטרוניקה ראשי, קצינים הממונים על נושא צנחנים וקומנדו וקצינים מיחידות אחרות של צה"ל.

בזאת לא תמה פרשת החקירות. מאוחר יותר עברתי תחקיר נוסף, בבית השירות בתל-אביב, על-ידי קצין שהוא היום בדרגת תת-אלוף, שקיבל לשם חקירות אלה מינוי

השבוי הבכיר ביותר בצה"ל (למעלה בטלוויזיה המצרית ולמטה בשבי) מספר שטונה

בשבי - וראש אמ"ן לשעבר אומר: „אם המצרים לא הרביצו לו, היתה להם סיבה“

אחרי-כך התברר כי הדברים אינם כה פשוטים. אלמגור קיבל הצהרה מהמכס, לפיה שילם גזית את חובו למכס רק לאחר שכתב העולם הזה, שחקר בפרשה, פנה אליו כדי לקבל את תגובתו. קיימות עדות יות של קברניט המטוס, אברהם („קים“) קימחי, כי הארגון שאותו נשא עימו גזית היה „גדול כמו פריג'יטר ונשא עליו את הכתובת מאירת העיניים 'טלוויזיה צבעור-נית'“.

השבוע, בשיחה עם כתב העולם הזה סרב גזית להתייחס לפרשת הטלוויזיה. הוא אף סרב להגיב על האשמות החוזרות של דן אלמגור (העולם הזה 2160): „מבחינתי נושא הטלוויזיה סגור. אני לא מוכן לחזור ולהסביר את הפרשה.“

מיוחד מטעם שירות-הביטחון ומפקד גיי-סות השיריון. לאחר סיום חקירה זו, שנמי שכה למעלה משלוש שעות, הודעתי לשל-טונות צה"ל, בכתב ובעל-פה, שאני מוכן לכל חקירה נוספת מטעמם או מטעם מוס-רות ממלכתיים אחרים.

„בנוסף לאלה העדתי במשך שתיים-תמימות בפני ועדת אגרנט. עתה, לאחר שהאלוף גזית אמר את מה שאמר עלי, אני אגיש נגדו תביעה פלילית על שימוש במידע ובנתונים שעמדו לרשותו בתוקף תפקידו, לצרכי יוקרה אישית שלו ואי-טרסים אפלים משלו. דווקא משום שהוא יודע שכל הדברים שהוא אומר בנושא זה הם שקר נתעב וחסר אחריות.“

„מטושטש ונרגש“

א זרם בעיקבות פרשת הטלוויזיה התפתחה פרשה של השמצות והשמי-צות-נגד בן מי שהיה ראש אמ"ן, האלוף שלמה גזית, לבין מי שהיה השבוי הבכיר ביותר של צה"ל במלחמת-הימים-הכיפורים, או סגן-אלוף אסף יגורי. את היריה הרא-שונה ירה דווקא האלוף גזית, כשהיה עדיין ראש אמ"ן. אמר האלוף, בהתייחסו ל-שובו של יגורי מהשבי המצרי: „230 יהודים ירדו מהמטוס שהחזיר את השבויים ממצריים. כולם עברו תחקיר מפורט. רק אחד, ח"כ אסף יגורי, סרב לשתף פעולה.“

האשמה זו, שהוטחה בפני יגורי, היתה חמורה מאד. מה שגזית אמר הוא, שסגן-אלוף, שהועלה לאחר מכן לדרגת אלוף-מישנה, חזר משבי האוייב וסרב לשתף פעולה עם החוקרים הישראליים של מודיעין צה"ל ושירות-הביטחון. בכך חיבל בעל הדרגה הבכירה במערך המודיעין הישראלי ואף הסתיר פרטים לגבי התנה-גות בשבי.

אסף יגורי הגיב על כך באומרו: „הדב-רים האלה הם שקר מתועב של האלוף גזית. כמו שירדתי מהמטוס, כ-23 בנר-במבר 1973, נלקחתי מנמל-התעופה בן-גוריון לחקירה של שירות-הביטחון הכל-לי ושל חיל המודיעין של צה"ל. החקירה

„אווירה מחושמלת ומאימת“

ל אחר שהשמיע את האשמותיו אלה, התייחס האלוף גזית, אמנם בזהירות, להתנהגותו של אסף יגורי בשבי המצרי, בספרו העומד לצאת לאור בימים אלה, מספר יגורי על מסכת העינויים שאותה עבר בשבי המצרי. כותב יגורי: באחד הימים, בשעות טרב, שמעתי רעש של קדחתנות ופעילות מבחון. דלת הצי-נוק נפתחה. לחדר נכנסה קבוצת קצינים. עיניהם הפיצו אימה. אחד החוקרים, שכבר נטל חלק בחקירה אלימה וחסרת-רחמים ביום הקודם, התפרץ כנגדי בצעקה: „הפ-עם תדבר. אתה מוכרח לדבר!“

הרמתי עיני בכעין שאלה: „בכלל לא ברור לי מה אתם רוצים.“ בלי אומר ודברים הונחתה עלי מהלומה עזה בכטן והקצין, שהופקד על החקירה, והיה זר לי לחלוטין, פנה אלי באנגלית רוטה ואמר: „אנחנו מוכרחים לדעת ממך הכל על נושא הארטילריה והטילים.“ חזרתי ואמרתי שאינני יודע דבר. הוא תפס בשי-ער ראשי, הוציא מכיסו מצית, הדליק אותה ואמר: „אשרוף שעה אחת שעה משערות ראשך אם לא תאמר לי את כל הידוע לך.“

היתה אווירה מחושמלת ומאימת, כאילו עתידו של קרב תלוי במוצא פי-החלטתי שלא לענות.

מה קרה בשבי?

הלי פה אלוף שלמה גזית, מתאם הפעולה בשמיים, סגור ובסוף.

תודונו מרייה על חירותם בראש שלמה.

רק עתה סיפנו את הכיפורים בעקבות סכנך פס' 627/ מיום 28.2.71, כנדון.

ואלה משובות סגור ואיירות לשלומינו בנדון:

הסדובר באר אסף יגורי, שנחבל לחברת המסלמים לחירותם כנחל שריקלס למחנה חירותם כשיני ומחנה חוף אסקלון.

לאחר מטר של שאלות נוספות שלא נענו, רמז הקצין לחבריו שיצאו מהחדר. החבורה עזבה את הצינוק בכעס ובטריקה מבשרת רעות, ואמנם, לאחר רגעים ספורי רים הגיעה „להקת המצורעים“. היה זה כינוי שהדבקתי לקבוצה אלימה שנהגה לעשות חשבון עם כל מי שטרב רגעים. אלא שהפעם גם הם לא ליוו את כניסתם במצהלות השימחה הרגילות. גם בהם דבק משור מהגורליות שריחפה באוויר.

הובלתי החוצה, כפות ידיים וקשור עיי-ניים. עוד בטרם הספקתי להבין מה קורה, הוטלתי בדחיפה אדירה על האדמה. „להקת

הראשונת, כשהייתי עוד מטושטש ונרגש מכל מה שעבר עלי בשבי המצרי, נמשכה שעותיים.

„למחרת התייצבתי בזכרון-יעקב, צה"ל השתמש אז בבית-הבראה של קופת-חולים, מבטחים, וריכו בו את כל השבויים שחזרו. נמצאתי שם שבעה ימים רצופים, מהבוקר עד הלילה, והיו מייקרים שאף נשארתי ללון במקום. במשך כל השבוע הזה עמדתי בבדיקות ובתחקירים של אנשי ביטחון ומודיעין, של קציני זיהוי, של קציני

המיסמר אישור לחלק מטענות יגורי נמצא במיטמך שעליו חתום מי שהיה נציב שירות המדינה, יעקוב ניצן. מיכתבו של ניצן מיועד אל תת-אלוף גזית, ובא כחשובה לתלונתו של גזית משנת 1971, כנגד יגורי, בנושא תקופת-צינון.

הוא התפטר מתפקידו לפני כשבועיים.